

บทที่ 1

บทนำ

สภาวะความเป็นมา แนวทาง และเหตุผล

ประเทศไทยในปัจจุบันกำลังจะเปลี่ยนรูปแบบจากประเทศเกษตรกรรม เป็นประเทศอุตสาหกรรม ทั้งภาครัฐบาล และเอกชนต่างให้ความสนใจและให้การสนับสนุนส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมอย่างมาก โดยจะสังเกตได้จากการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากตลาดส่งออกของประเทศซึ่งเพิ่มมากขึ้น สินค้าจากภาคอุตสาหกรรมที่ส่งออกมีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกขณะ และมีแนวโน้มที่จะขยายตัวต่อไปในอนาคต

การขยายตัวทางภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยได้มีการขยายตัวอย่างมากทั้งอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดย่อม อย่างไรก็ตามการลงทุนประกอบกิจการอุตสาหกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ก็ยังมีความปัญหาและอุปสรรคบางประการ ทั้งกับผู้ลงทุนประกอบการเองและต่อประเทศ อุตสาหกรรมขนาดใหญ่และขนาดกลางดูเหมือนจะเกิดปัญหาน้อยเนื่องจากการลงทุนต้องใช้งบประมาณที่สูงมากดังนั้นผู้ที่ลงทุนประกอบการจะมีการวางแผนและเตรียมการเป็นอย่างดี อีกทั้งอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และขนาดกลางเหล่านี้ถูกควบคุมและดูแลจากภาครัฐอย่างทั่วถึง ซึ่งต่างจากอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่ผู้ลงทุนประกอบการส่วนใหญ่มีงบประมาณค่อนข้างต่ำ ทำให้การวางแผนจัดระบบดำเนินงานเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร การควบคุมดูแลจากภาครัฐก็ทำได้อย่างไม่ทั่วถึงเนื่องจากอุตสาหกรรมขนาดย่อมเหล่านี้ใช้พื้นที่น้อย ดังนั้นการตั้งโรงงานก็สามารถตั้งได้ตามตรอกซอยกระจัดกระจายยากแก่การควบคุมดูแล

อย่างไรก็ตามภาครัฐเองก็ได้พยายามที่จะวางนโยบายหาแนวทางในการจัดการควบคุมดูแลอุตสาหกรรมขนาดย่อมเหล่านี้ นโยบายหนึ่งก็คือการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม หรือศูนย์อุตสาหกรรมขนาดย่อม แต่เนื่องจากอุตสาหกรรมขนาดย่อมเหล่านี้มีจำนวนมากทั้งที่มีอยู่

เดิม และกำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต อีกทั้งยังจะต้องใช้งบประมาณที่สูงมากในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม หรือศูนย์อุตสาหกรรม เพื่อให้เพียงพอต่อปริมาณอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่มีอยู่ และที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้นรัฐบาลจึงอนุญาตให้เอกชนสามารถดำเนินการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมหรือศูนย์อุตสาหกรรมได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อรองรับอุตสาหกรรมขนาดย่อม นอกจากนั้นความต้องการของผู้ลงทุนประกอบการเองที่ต้องการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตรวมทั้งลดปัญหาต่าง ๆ ในการลงทุนประกอบการเอง บังคับเหล่านี้ก่อให้เกิดธุรกิจของการลงทุนจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมหรือศูนย์อุตสาหกรรมขึ้น ในรูปแบบของการจัดสรรโรงงานเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม

โครงการจัดสรรโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อม เพิ่งเกิดขึ้นในวงการพัฒนาที่ดินเพียง 2-3 ปีมานี้เอง และมาเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในปี 2533 ในฐานะที่เป็นรูปแบบหนึ่งของการพัฒนาที่ดินเพื่อการอุตสาหกรรมโดยนิยมเรียกกันว่า "มินิแฟคตอรี" ถึงแม้ว่ามินิแฟคตอรีจะเป็นสิ่งใหม่ที่เพิ่งเกิดแต่ก็ปรากฏว่าความนิยมของผู้ประกอบการ หรืออีกนัยหนึ่งความต้องการของตลาดกลับมีเป็นจำนวนมากทำให้ผู้ประกอบการจำนวนไม่น้อยคิดและเตรียมการที่จะทำโครงการลักษณะนี้ขึ้นมาจำหน่าย

การเกิดขึ้นของโครงการจัดสรรโรงงานขนาดย่อมนอกจากจะเป็นการสะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการพัฒนาที่ดินนับวันจะมีความหลากหลายยิ่งขึ้นแล้ว อีกด้านหนึ่งยังสะท้อนให้เห็นถึงระยะการพัฒนาของเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ ที่ไม่เพียงแต่อุตสาหกรรมขนาดใหญ่จะมีการขยายตัวเท่านั้น แต่อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมก็กำลังอยู่ในช่วงที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว

มินิแฟคตอรี เป็นรูปแบบหนึ่งของโรงงานสำเร็จรูปที่จัดสรรขึ้นเพื่อใช้ในกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ได้เริ่มเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทยเมื่อปี 2520 โดยบริษัทไทยพัฒนาโรงงานอุตสาหกรรม จำกัด ซึ่งสร้างมินิแฟคตอรีไว้เป็นกมตามอุตสาหกรรมต่างๆ ที่รัฐบาลประกาศเป็นเขตส่งเสริมอุตสาหกรรม เช่น ลาดกระบัง บางปู และนวนคร เป็นต้น มินิแฟคตอรีที่สร้างขึ้นในระยะนั้นมีลักษณะเป็นโรงงานเดี่ยว มีขนาดมาตรฐาน 2 ขนาดคือขนาด 525 ตารางเมตร และ 1,050 ตารางเมตร บนเนื้อที่ประมาณ 1 ไร่ - 3.5 ไร่

อย่างไรก็ตามมินิแฟคตอรีในยุคนั้นยังไม่ได้ได้รับความนิยมและเป็นที่น่าสนใจเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมซึ่งเป็นกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย นิยมตัดแปลงตึกแถวในเขตกรุงเทพมหานครและบริเวณใกล้เคียงเป็นโรงงานมากกว่า เพราะสะดวกสบายและยังใช้เป็นที่อยู่อาศัยพร้อมกันได้อีกด้วย ดังนั้นจึงส่งผลให้ไม่มีโครงการมินิแฟคตอรีใหม่ ๆ เกิดขึ้นในเวลาต่อมา

มินิแฟคตอรีเริ่มมาเป็นที่นิยมและมีโครงการใหม่ ๆ ทอยเกิดขึ้นอยู่เรื่อย ๆ นับตั้งแต่ปี 2532 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันมีโครงการเกิดขึ้นแล้วไม่ต่ำกว่า 17 โครงการ การที่โครงการมินิแฟคตอรีได้มีการขยายตัวไปอย่างรวดเร็วนั้นก็เพื่อที่จะตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการกิจการอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างมาก อันเป็นผลมาจากการที่เศรษฐกิจของประเทศได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาและต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน และเมื่อประกอบกับปัจจัยในเรื่องราคาที่ดินที่โดยทั่วไปมีราคาเพิ่มสูงขึ้นมากเป็นประวัติการณ์ รวมทั้งการที่รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการปัญหาสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจังโดยการออกนโยบายห้ามตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และริมแม่น้ำสายหลักเช่นแม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำแม่กลอง และแม่น้ำบางปะกง เป็นต้น ทำให้โรงงานตึกแถวในสมัยก่อนและโรงงานที่จะเกิดขึ้นใหม่ จำเป็นต้องย้ายไปตั้งตามชานเมืองมากขึ้นและ แต่เนื่องจากนิคมอุตสาหกรรมทั้งของรัฐบาลและเอกชนที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลที่กำหนดให้โรงงานอุตสาหกรรมต้องรวมกันอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม เพื่อลดปัญหามลภาวะในเขตเมืองนั้น มักจะรองรับเฉพาะโรงงานที่เกิดขึ้นใหม่และส่วนใหญ่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และขนาดกลาง การขายพื้นที่จึงเน้นที่ดินแปลงใหญ่มีราคาสูงซึ่งไม่เหมาะกับอุตสาหกรรมขนาดย่อม จากเหตุผลเหล่านี้ทำให้นักลงทุนด้านพัฒนาที่ดินหันมาให้ความสนใจในการสร้างมินิแฟคตอรีกันมากขึ้นโดยอาศัยช่องว่างที่มีอยู่ เข้าจับตลาดในกลุ่มโรงงานขนาดย่อม ซึ่งนับเป็นการพลิกแนวการลงทุนด้านพัฒนาที่ดินที่น่าสนใจอีกรูปแบบหนึ่ง

สำหรับรูปแบบของมินิแฟคตอรีที่สร้างขึ้นในปัจจุบัน จะสังเกตได้ว่าไม่ได้มีลักษณะเป็นโรงงานเดี่ยวเหมือนที่สร้างขึ้นในยุคแรก ๆ แต่ได้มีการพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับราคาปัจจัยการผลิตที่สำคัญคือที่ดินที่ขยับตัวสูงขึ้นมาก ตลอดจนเพื่อสนองความต้องการของผู้ซื้อที่

ปรารถนาจะรวมโรงงาน สำนักงาน และที่พักอาศัยไว้ในบริเวณเดียวกัน เพื่อความสะดวกสบายในด้านการทำงานและการติดต่อสื่อสารกันระหว่างสำนักงานและโรงงาน มินิแฟคตอรีในปัจจุบันจึงมีลักษณะการสร้างติดต่อกันโดยใช้ฝาผนังร่วมกันคล้ายตึกแถว ด้านหน้าจะเป็นอาคารสูงประมาณ 3 ชั้น ออกแบบอย่างสวยงามใช้เป็นสำนักงานและที่พักอาศัยได้ส่วนด้านหลังจะเป็นโรงงานซึ่งโดยส่วนใหญ่จะมีชั้นเดียว ในส่วนของตัวอาคารสำนักงานจะสามารถมองเห็นการทำงานในโรงงานซึ่งอยู่ด้านหลังนี้ได้ มินิแฟคตอรีแต่ละยูนิตโดยมากจะมีเนื้อที่ตั้งแต่ 40 ตารางวาไปจนถึง 200 ตารางวา โดยมีราคาตั้งแต่ 2.5 ล้านบาทจนถึง 5.6 ล้านบาท เนื้อที่ทั้งหมดของโครงการแต่ละโครงการส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับ 10 ไร่ - 100 ไร่ และมักอยู่ในแถวชานเมืองที่มีการคมนาคมขนส่งสะดวกสบายเช่น ทางแถบถนนธนบุรี - ปากท่อ ถนนเทพารักษ์ ถนนเอกชัย ถนนเพชรเกษม หรือถนนลำลูกกา เป็นต้น ภายในโครงการแต่ละโครงการจะมีสาธารณูปโภคต่างๆ เตรียมไว้อย่างครบครันทั้งถนน ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ และระบบกำจัดน้ำเสีย นอกจากนี้โครงการส่วนใหญ่จะมีอาคารพาณิชย์และอาคารชุดพักอาศัย และในบางโครงการอาจจะมีสโมสร สระว่ายน้ำ สนามเด็กเล่น ห้องประชุม เครื่องมือสื่อสาร คอมพิวเตอร์และศูนย์ข้อมูลต่าง ๆ รวมอยู่ภายในโครงการซึ่งนับเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ซื้อได้เป็นอย่างดี

ปัญหา หรือ ปัจจัย ที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดการจัดสรรโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมในลักษณะของโครงการพัฒนาที่ดินที่เรียกว่ามินิแฟคตอรีนี้แยกออกได้เป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาทางสังคมที่เกิดจากอุตสาหกรรม

1.1 ปัญหาความแออัด โรงงานอุตสาหกรรมนี้มักจะแทรกตัวขึ้นมาในย่านพักอาศัยหรือกลางย่านชุมชน ซึ่งทำให้มีปัญหาคาความแออัดของเมืองเพิ่มขึ้น

1.2 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม การประกอบกิจการอุตสาหกรรมนั้นจะต้องใช้วัตถุดิบ เชื้อเพลิง สารเคมี และอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อทำการผลิต กรรมวิธีของการผลิตอาจมีการระบายของเสีย เขม่าควัน ฝุ่นละออง หรือเกิดเสียงดัง เมื่อมีโรงงานอุตสาหกรรมแทรกขึ้นมาในย่านชุมชนหรือย่านที่พักอาศัย ก็จะทำให้เกิดความเดือดร้อนและอาจจะก่อให้เกิด

อันตรายต่อประชาชนในบริเวณนั้นได้

1.3 ปัญหาเหตุอันตรายจากอัคคีภัย โดยปกติปัญหาอัคคีภัยอาจเกิดขึ้นได้โดยทั่วไปแต่สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมักจะเกิดขึ้นจาก โรงงานอุตสาหกรรม เนื่องจากในกรรมวิธีการผลิตต้องใช้ เชื้อเพลิงและพลังงานในรูปแบบต่างๆ มากกว่าปกติทำให้โอกาสที่จะเกิดอัคคีภัยจึงเพิ่มตามไปด้วย

1.4 ปัญหาการจราจรและการแอ่งใช้สาธารณูปโภค เนื่องจากการผลิตจะต้องมีการขนส่งวัตถุดิบ ผลิตภัณฑ์ และวัสดุเหลือใช้ ตลอดจนการเดินทางของคนงานหรือผู้มาติดต่อก่อให้เกิดปัญหาจราจร นอกจากนี้ยังต้องอาศัยน้ำและไฟฟ้าจำนวนมากจึงทำให้เกิดการแอ่งสิ่งเหล่านี้จากประชาชนที่อาศัยอยู่ข้างเคียง

2. ปัญหาทางด้านมาตรการทางกฎหมายของรัฐ ในปัจจุบันประชาชนโดยทั่วไปต่างให้ความสำคัญกับปัญหาสภาพแวดล้อมมากขึ้น ซึ่งหนึ่งในสาเหตุของปัญหาสิ่งแวดล้อมนั้นก็มองมาที่โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงงานอุตสาหกรรมที่อยู่ปะปนกับชุมชนที่อยู่อาศัย แนวโน้มดังกล่าวนี้ได้สร้างความกดดันให้กับโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมต่าง ๆ มาก ทางด้านภาครัฐเองในอดีตที่ผ่านมามีโรงงานขนาดย่อมกระจัดกระจายอยู่ในตรอกซอยซอยต่างๆ มากทำให้ยากต่อการควบคุมและส่งเสริม เมื่อประกอบเข้ากับปัญหาสิ่งแวดล้อม จึงทำให้ภาครัฐเร่งออกกฎหมายมาจำกัดและผนึกดันโรงงานเหล่านี้ออกไปนอกชุมชน เช่น การห้ามไม่ให้ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร การแบ่งพื้นที่การส่งเสริมการลงทุนออกเป็นโซน และให้การส่งเสริมหรือให้สิทธิพิเศษกับโรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในพื้นที่รอบนอกมากกว่า นอกจากนี้การเตรียมประกาศใช้ผังเมืองรวม กทม. ซึ่งได้กำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินในประเภทต่าง ๆ เช่น ที่อยู่อาศัย พาณิชยกรรม เกษตรกรรม และอุตสาหกรรมแยกออกจากกันเด็ดขาด ล้วนแต่เป็นแรงผลักดันให้โรงงานขนาดกลางและขนาดย่อมต้องหนีออกจากพื้นที่ในเขตเมือง หนีออกจากตึกแถวไปแสวงหาโรงงานใหม่ ที่อยู่เป็นกลุ่มก้อน เป็นสัดเป็นส่วนเฉพาะส่วนของอุตสาหกรรม ในอนาคตคาดว่ากฎระเบียบต่างๆ ของทางราชการยิ่งจะทวีแรงกดดันแก่โรงงานอุตสาหกรรมที่อยู่ปะปนกับชุมชน อยู่ปะปนกับอาคารพาณิชย์มากยิ่งขึ้น

3. ปัญหาของผู้ประกอบการ เนื่องจากความต้องการสินค้ามีเป็นจำนวนมากทำให้ต้องมีการผลิตแบบ "แมสโปรดักส์" เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด กล่าวคือเดิมนั้นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมหากต้องการจะลงทุนเปิดโรงงานหรือขยายโรงงานมักจะดำเนินการเองเริ่มจากการหาที่ดินในทำเลที่เหมาะสม จ้างผู้รับเหมาก่อสร้างเข้ามาก่อสร้างโรงงาน ยื่นขออนุญาตตั้งโรงงานจากกรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม รวมทั้งการยื่นขอประปา ไฟฟ้า และโทรศัพท์ ซึ่งเป็นผลให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องเสียเวลา และค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก ยิ่งกว่านั้นหากบริเวณโรงงานที่ก่อสร้างขึ้นมาภายหลังพัฒนากลายเป็นย่านที่อยู่อาศัยหรือพาณิชย์กรรม โรงงานดังกล่าวก็จะกลายเป็น "ตัวปัญหา" ของชุมชนไป ดังนั้นในสภาพการณ์ดังกล่าวหากมีผู้ประกอบการด้านการพัฒนาที่ดิน เข้ามาดำเนินการจัดการจัดสรรโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยทำเป็นโครงการที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ประกอบด้วยโรงงานขนาดย่อมจำนวนมาก ย่อมทำให้ต้นทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในการจัดหาโรงงานแห่งใหม่ถูกลงไม่ต้องเสียเวลาในการดำเนินการก่อสร้างและขออนุญาตกับหน่วยงานราชการอีกหลายหน่วย นอกจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจะได้โรงงานที่ต้องการในราคาประหยัดกว่าการก่อสร้างเองแล้วผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยังจะได้รับสาธารณูปโภค สาธารณูปการต่าง ๆ เช่น ถนน ประปา ไฟฟ้า ดีกว่า การดำเนินการเองเพียงลำพัง

4. ปัญหาที่เกิดจากความต้องการของธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมเอง ที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วตามภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก เช่น เสื้อผ้าสำเร็จรูป อัญมณีและเครื่องประดับ ส่วนประกอบคอมพิวเตอร์ แผงวงจร IC รองเท้า ฯลฯ หรือธุรกิจที่สนองความต้องการของตลาดภายในประเทศ ซึ่งความต้องการเหล่านี้ไม่สามารถได้รับการตอบสนองจากรูปแบบการพัฒนาที่ดินแบบอื่น ๆ ที่เคยมีมาในอดีต ถึงแม้ว่าบางส่วนจะใช้อาคารพาณิชย์ทดแทนได้บ้าง แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์เพราะตึกแถวมักจะมีข้อจำกัดด้านขนาดซึ่งมักจะคับแคบเกินไป มีเสา หรือคานคั่นตรงกลางไม่สะดวกในการจัดวางเครื่องมือเครื่องจักร นอกจากนี้การเกิดขึ้นของโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และกระแสรถหลังไหลเข้ามาของนักลงทุนต่างประเทศ ได้ส่งผลให้เกิดอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้นมารองรับอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องหรือเกี่ยวข้อง

กับโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่เหล่านี้ นอกจากนี้มีแนวโน้มที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากไต้หวันและฮ่องกงอีกจำนวนไม่น้อยเตรียมที่จะอพยพกิจการเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งกลุ่มนี้ก็จะเป็นลูกค้าอีกกลุ่มหนึ่งของมินิแฟคตอรี

5. ปัญหาที่เกิดขึ้นกับภาครัฐ กล่าวคือภาครัฐไม่สามารถที่จะควบคุมดูแลโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมต่าง ๆ ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับได้อย่างทั่วถึง ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากโรงงานเหล่านี้สามารถสร้างแทรกตัวอยู่ตามตรอกซอย กระจุกกระจายตามที่ต่าง ๆ อีกทั้งเป็นสาเหตุให้รัฐยังจะต้องเสียทั้งงบประมาณ บุคลากร และเวลา ในการควบคุมดูแลโรงงานเหล่านี้มากเกินความจำเป็น นอกจากนี้รัฐจะต้องสูญเสียรายได้จากภาษีอุตสาหกรรมขนาดย่อมเหล่านี้ เนื่องจากการประกอบกิจการของอุตสาหกรรมประเภทนี้ส่วนใหญ่จะเป็นโรงงานซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมายทำให้รัฐไม่สามารถเก็บค่าธรรมเนียมและภาษีอากรได้

6. ปัญหาสำหรับการพัฒนาประเทศ เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าประเทศไทยได้มีนโยบายในอันที่จะเปลี่ยนเป็นประเทศอุตสาหกรรม การที่มีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมจำนวนมากกระจุกกระจายกันอย่างในปัจจุบันย่อมเป็นปัญหา และเป็นอุปสรรคต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งนี้เนื่องมาจากการควบคุมตลอดจนการส่งเสริมจากภาครัฐจะกระจายไม่ทั่วถึง การถ่ายทอดเทคโนโลยีทำได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ ประกอบกับส่วนใหญ่โรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมนี้มักจะไม่ให้ความสำคัญในเรื่องของเทคโนโลยี หรือไม่สามารจนำเทคโนโลยีมาใช้ได้ การพัฒนาอุตสาหกรรมก็จะทำให้ลักษณะต่างคนต่างทำตามกำลังความสามารถของแต่ละกิจการ ซึ่งส่วนใหญ่มักจะใช้ไม่ได้ผลทั้งนี้เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมนี้ส่วนใหญ่มีงบประมาณไม่มากนัก แต่ต้องเสียงบประมาณนี้ไปในการจัดตั้งโรงงานทำให้เหลืองบประมาณที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาเทคโนโลยีน้อยหรือไม่มีเลย การผลิตจึงกระทำในลักษณะตามมีตามเกิด เป็นผลให้การผลิตเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดการสูญเสียอย่างมากในกระบวนการผลิตไม่ว่าจะเป็นในด้านผลิตภัณฑ์ วัตถุดิบ แรงงาน ตลอดจนพลังงาน ซึ่งความสูญเสียเหล่านี้บางอย่างเป็นความสูญเสียที่ไม่น่าเสียดาย นอกจากนั้นปัญหานี้ อาจเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเสียเปรียบ เมื่อต้องแข่งขันกันในตลาดทางการค้าระหว่าง

ประเทศ ซึ่งจะเป็นผลเสียต่อธุรกิจการส่งออกของประเทศ

เนื่องจากการจัดสรรโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมนี้เป็นลักษณะรูปแบบใหม่ของการพัฒนาที่ดินจึงยังไม่มีกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับมารองรับโดยตรง หากพิจารณาตามกฎหมายที่มีอยู่ในขณะนี้ การจัดสรรโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมนี้คาบเกี่ยวกันอยู่ระหว่างกฎหมายควบคุมการจัดสรรที่ดิน หรือประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 286 และพระราชบัญญัติโรงงาน ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าวนี้มีผลให้ลูกค้าของนิติแฟคตอรีเกิดความไม่แน่ใจว่าโรงงานที่จะซื้อนั้นจะสามารถจดทะเบียน และเปิดดำเนินการได้ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ ประกอบกับความไม่แน่ใจว่าหากซื้อโรงงานเหล่านี้ไปแล้ว บริการ ความสะดวกสบาย หรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะได้รับจะคุ้มค่างบเงินที่ลงทุนไปหรือไม่ จากปัจจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นย่อมเป็นอุปสรรคสำคัญในการดำเนินกิจการการจัดสรรโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อม ดังนั้นผู้ลงทุนจะต้องพยายามสร้างความเชื่อมั่น และจัดการรูปแบบมินิแฟคตอรีเป็นอย่างดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก (facilities) และการพัฒนารูปแบบใหม่ ๆ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นที่สนใจของลูกค้า และ เป็นจุดขายที่สำคัญของโครงการ

ในอนาคตเชื่อว่าจะมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงรูปแบบของมินิแฟคตอรีอย่างมาก ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความแตกต่างจากโครงการอื่น ๆ และจะเป็นจุดขายที่สำคัญของโครงการ ดังนั้นหากผู้ลงทุนสามารถหารูปแบบมินิแฟคตอรีได้อย่างเหมาะสม ก็จะก่อให้เกิดประโยชน์ด้วยกันทุกฝ่ายทั้งผู้ลงทุนและลูกค้าที่มีซื้อโรงงาน กล่าวคือลูกค้าก็จะมี ความพอใจและเชื่อว่ารูปแบบของมินิแฟคตอรีในลักษณะที่เป็นอยู่นี้จะทำให้การผลิตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนผู้ลงทุนก็จะได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนอย่างคุ้มค่า นอกจากนั้นยังจะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมโดยรวมของประเทศ ดังนั้นรูปแบบของการลงทุนในกิจการโรงงานจัดสรรสำหรับอุตสาหกรรมขนาดย่อมนี้ จึงเป็นเรื่องที่ควรจะให้ความสนใจและศึกษา เพื่อให้การดำเนินกิจการโรงงานจัดสรรสำหรับอุตสาหกรรมขนาดย่อมเกิดประโยชน์สูงสุด และคุ้มค่าต่อการลงทุน

รูปแบบหนึ่งของมินิแฟคตอรีที่น่าศึกษาคือ การลงทุนมินิแฟคตอรีให้มีความเหมาะสมเฉพาะกับประเภทอุตสาหกรรม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือการกำหนดประเภทอุตสาหกรรม

ที่จะเข้าไปอยู่ในมินิแฟคตอรี มีใช้การเปิดขายอย่างทั่ว ๆ ไปที่สร้างเป็นโรงงานมีพื้นที่ว่าง แล้วให้ผู้ที่จะประกอบกิจการตัดสินใจเองว่าจะใช้พื้นที่นั้นดำเนินกิจการอุตสาหกรรมประเภทใดเหมือนอย่างที่มีมินิแฟคตอรีในปัจจุบันดำเนินการอยู่ ทั้งนี้เนื่องจากหากให้เจ้าของกิจการตัดสินใจเองก็จะมีสภาพไม่แตกต่างจากโรงงานตามตึกแถว หรือที่อื่นๆ เพียงแต่ย้ายสถานที่และเปลี่ยนแปลงลักษณะรูปแบบของอาคารเท่านั้น มิได้เกิดผลดีทั้งต่อผู้ลงทุนมินิแฟคตอรีและผู้ที่จะประกอบกิจการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ จากการพิจารณาพบว่าลักษณะอุตสาหกรรมที่น่าจะจัดในมินิแฟคตอรีคือ อุตสาหกรรมการประกอบอุตสาหกรรมการประกอบ หมายถึง อุตสาหกรรมที่นำวัตถุดิบที่เป็นผลิตภัณฑ์กึ่งสำเร็จรูป มาประกอบกันเข้าเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป หรือกึ่งสำเร็จรูป ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1. อุตสาหกรรมการประกอบ เป็นอุตสาหกรรมที่มีขึ้นในประเทศไทยเป็นเวลานาน มีจำนวนโรงงานมากทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่ ทั้งที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูง และใช้แรงงานคนเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมประกอบนี้ส่วนมากจะเป็นโรงงานตามตึกแถวหรือตั้งในเขตชุมชนซึ่งตรงกับความต้องการในการดำเนินงานมินิแฟคตอรี ที่ต้องการจะย้ายโรงงานในลักษณะนี้ออกมาเพื่อรวมกันอยู่เป็นหลักแหล่ง
2. โรงงานประกอบส่วนมากแล้วจะใช้พื้นที่น้อย ก่อปัญหาทางด้านมลภาวะน้อยกว่าโรงงานในลักษณะอื่นเหมาะที่จะมาอยู่ในมินิแฟคตอรี
3. เทคโนโลยีที่ใช้ในอุตสาหกรรมการประกอบ ส่วนใหญ่เป็นเทคโนโลยีที่คนไทยสามารถทำได้เป็นเทคโนโลยีที่ไม่สูงมากนัก เครื่องจักรอุปกรณ์ ตลอดจนวิศวกรควบคุมงานก็พอที่จะสามารถจัดหาได้ง่าย
4. แรงงานเพียงพอ เนื่องจากคนไทยคุ้นเคยกับอุตสาหกรรมการประกอบเป็นอย่างดี แรงงานมีฝีมือ และปริมาณมากพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าแรงของคนงานไทยยังไม่สูงมากนัก เจ้าของกิจการส่วนใหญ่จึงนิยมใช้แรงงานคนมากกว่าการใช้เครื่องจักรอุปกรณ์ ซึ่งเป็นผลที่จะทำให้คนมีงานทำมากขึ้น

5. ผลิตภัณฑ์มีมูลค่าเพิ่มมาก ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากอุตสาหกรรมการประกอบมักจะมีมูลค่าเพิ่มที่สูงมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความยากง่าย เทคโนโลยีที่ใช้ตลอดจน คุณภาพผลิตภัณฑ์ แต่อย่างไรก็ตามผลิตภัณฑ์มักจะมีมูลค่าเพิ่มสูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับต้นทุนการผลิต กับ ราคาขายแล้วจะดีกว่าอุตสาหกรรมในลักษณะอื่น

นอกจากนั้นยังจะต้องเจาะจงประเภทอุตสาหกรรมอีก ทั้งนี้เนื่องจากหลักการพื้นฐานของอุตสาหกรรมที่ว่า ปัจจัยการสร้างโรงงานสำหรับแต่ละประเภทอุตสาหกรรมย่อมไม่เหมือนกัน ถึงแม้ว่าบางประเภทอาจจะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกัน แต่ก็ยังมีอีกจำนวนมากที่แตกต่างกัน และไม่สามารถใช้ร่วมกันได้ ซึ่งพอจะแยกได้ดังนี้

1. ทำเลสถานที่ตั้งโรงงาน สถานที่ตั้งโรงงานของแต่ละประเภทอุตสาหกรรมย่อมต้องการทำเลที่ตั้งที่แตกต่างกัน ทั้งนี้จะต้องพิจารณาถึง แหล่งวัตถุดิบ แรงงาน ตลาด สาธารณูปโภค ตลอดจนกฎหมายที่จะกำหนดพื้นที่ในบริเวณนั้นว่าจะสามารถจัดตั้งโรงงานได้หรือไม่ ประเภทใดบ้าง ตัวอย่างเช่น โรงงานที่ผลิตของเพื่อการส่งออก โรงงานหนึ่งผลิตภัณฑ์มีขนาดใหญ่ น้ำหนักมาก สามารถเก็บรักษาได้นาน เหมาะแก่การขนส่งโดยทางเรือทำเลที่ตั้งโรงงานก็ควรจะอยู่ใกล้ท่าเรือ ในขณะที่อีกโรงงานหนึ่งผลิตภัณฑ์มีขนาดเล็ก น้ำหนักเบา หรือเก็บรักษาไม่ได้ยาวนาน เหมาะแก่การขนส่งโดยทางอากาศ ทำเลที่ตั้งโรงงานก็ควรจะอยู่ใกล้สนามบิน เป็นต้น

2. ลักษณะของอาคารโรงงาน โรงงานอุตสาหกรรมแต่ละประเภทมีความต้องการลักษณะอาคารโรงงานแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็น ขนาด ความกว้าง ความยาว ความสูง เส้า คาน ฐานราก การระบายอากาศ แสง ตัวอย่างเช่น โรงงานที่ผลิตภัณฑ์มีขนาดใหญ่ ใช้เครื่องจักรอุปกรณ์ที่มีน้ำหนักมาก เช่น โรงงานขึ้นรูป แปรสภาพหรือใช้โลหะเป็นวัตถุดิบ โรงงานในลักษณะนี้ต้องการอาคารโรงงานที่มีขนาด กว้าง ยาว มากพอสมควร มีเส้าน้อย เพื่อสะดวกต่อการเคลื่อนย้ายชิ้นงาน หลังคาสูง ฐานรากต้องสามารถรับน้ำหนักได้มาก อาคารโรงงานที่เหมาะสมกับอุตสาหกรรมประเภทนี้ จะเป็นอาคารโครงเหล็กหลังคากระเบื้องสูง ผนังเปิดโล่งทั้งนี้เพื่อระบายอากาศ และเสียง ส่วนโรงงานที่ผลิตภัณฑ์มีขนาดเล็ก น้ำหนักเบา เช่น โรงงานผลิตวงจรอิเล็กทรอนิกส์ โรงงานในลักษณะนี้ต้องการอาคารโรง

งานที่มีขนาด กว้าง ยาว ไม่มาก ฐานรากก็ไม่ต้องรับน้ำหนักมาก แต่อาคารต้องสามารถกันฝุ่นได้เป็นอย่างดี อาคารที่เหมาะสมกับโรงงานประเภทนี้ก็ควรจะเป็นอาคารคอนกรีตปิดมิดชิดสามารถก่อสร้างได้หลายชั้นเพื่อให้พื้นที่การทำงานมีมากที่สุด มีการติดเครื่องปรับอากาศ และระบบแสงสว่างเป็นพิเศษ เป็นต้น

3. ระบบสาธารณูปโภค โรงงานแต่ละประเภทอุตสาหกรรมมีความต้องการระบบสาธารณูปโภคที่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นไฟฟ้า น้ำ ถนน บ่อบำบัด เช่นโรงงานที่ใช้เครื่องจักรอุปกรณ์มากกว่าใช้แรงงาน ก็ต้องการไฟฟ้าที่มากกว่า โรงงานที่ใช้สารเคมีบ่อบำบัดก็แตกต่างจากโรงงานที่ไม่ใช้สารเคมี โรงงานที่ผลิตภัณฑ์มีขนาดใหญ่ น้ำหนักมาก ถนนภายในโรงงานก็ต้องมีขนาดใหญ่ และรับน้ำหนักได้มาก เนื่องจากรถบรรทุกที่ต้องมีขนาดใหญ่

4. เทคโนโลยี เทคโนโลยีในที่นี้หมายถึง ระบบเครื่องจักรอุปกรณ์ที่จะนำเข้าไปใช้ในโรงงานซึ่งจะมีผลถึง การวางผังโรงงาน (plant lay-out) โรงงานของแต่ละประเภทอุตสาหกรรม ก็จะมีการใช้เครื่องจักร อุปกรณ์ที่ต่างกัน การวางผังโรงงาน ก็จะต่างกัน ซึ่งจะมีผลไปถึงรูปร่างอาคารโรงงานด้วย

ในการคัดเลือกประเภทอุตสาหกรรมที่จะนำมาจัดอยู่ในมินิแฟคตอรีนี้ มีเกณฑ์ในการพิจารณาหลายประการ แต่ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้มูลค่าส่งออกผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลสนับสนุนดังต่อไปนี้

1. แนวโน้มการส่งออกของประเทศดีขึ้นตามลำดับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมส่งออกของประเทศได้ขยายตัวและมีมูลค่าเพิ่มขึ้นทุกขณะ ตลาดในต่างประเทศเริ่มยอมรับผลิตภัณฑ์ประเทศไทยมากขึ้น ประกอบกับค่าแรงงานของประเทศยังไม่สูงมากทำให้เป็นข้อได้เปรียบในการแข่งขันในตลาดระหว่างประเทศ

2. รัฐบาลให้การสนับสนุน จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันภาครัฐได้พยายามที่จะขยายตลาดสินค้าส่งออกของประเทศมากขึ้น ไม่ว่าจะเจรจาติดต่อกับประเทศใดก็ตามหัวข้อที่จะขาดเสียไม่ได้คือเรื่องการค้าจากประเทศไทยไปขาย อีกทั้งภาครัฐยังมีนโยบายให้การสนับสนุน และส่งเสริม อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก

3. มีการลงทุนจากต่างประเทศมากขึ้น โดยส่วนมากมักจะเป็นการลงทุนร่วมหรือสัญญาติดต่อกันอยู่ โดยมักจะให้โรงงานในประเทศไทยเป็นผู้ผลิตผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปแล้วส่งไปยังประเทศคู่สัญญา หรือในลักษณะให้โรงงานในประเทศไทยเป็นผู้ดำเนินการประกอบโดยใช้ชิ้นส่วนวัตถุดิบจากประเทศคู่สัญญา ทั้งนี้เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการผลิตของประเทศไทยค่อนข้างต่ำ อีกทั้งสถานการณ์ในประเทศเรียบร้อย ใช้อำนวย และสร้างความเชื่อถือกับ ต่างประเทศได้อย่างมาก

4. ความสามารถของผู้ประกอบการพัฒนาสูงขึ้น แต่เดิมที่ผ่านมาประเทศไทยมักจะใช้ข้อได้เปรียบเทียบในเรื่องค่าแรงงานที่ค่อนข้างต่ำในการบุกตลาดต่างประเทศ แต่ในปัจจุบันผู้ประกอบการของไทยเริ่มพัฒนาในจุดอื่นๆ มากขึ้นไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการผลิต เทคโนโลยี การตลาด เพื่อให้มีข้อได้เปรียบมากขึ้น ความกระตือรือร้นของผู้ประกอบการนี้ จะมีส่วนให้ตลาดส่งออกของประเทศขยายตัวมากยิ่งขึ้น

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะพบว่า เมื่อตลาดส่งออกของไทยขยายตัวมากขึ้น ผู้ประกอบการที่ต้องการขยายกิจการหรือผู้ประกอบการรายใหม่ๆ ก็ย่อมจะมีความสนใจที่จะลงทุน ดังนั้นหากมีนิแฟคตอรีได้จัดประเภทอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับตลาดการส่งออกก็ย่อมจะตรงกับความต้องการของผู้ลงทุน นั่นหมายถึงนิแฟคตอรีโครงการนั้นก็จะประสบความสำเร็จในการลงทุนเป็นอย่างดี

จากการศึกษาอุตสาหกรรมการประกอบของประเทศไทย โดยพิจารณาจากมูลค่าการส่งออกเป็นเกณฑ์ ได้ผลการศึกษาดังนี้

สินค้า	มูลค่า(ล้านบาท)
1. เสื้อผ้าสำเร็จรูป	56,762.3
2. อัญมณีและเครื่องประดับ	28,421.9
3. อาหารทะเลกระป๋อง	20,703.1

สินค้า	มูลค่า(ล้านบาท)
4. น้ำตาล	19,243.8
5. แผง IC และส่วนประกอบ	18,426.2
6. ส่วนประกอบและอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับเครื่องพิมพ์ดีด เครื่องประมวลผลและเครื่องจักรสำนักงานอื่นๆ	15,527.6
7. รองเท้า	13,524.4
8. ผ้าผืน	11,526.5
9. เครื่องประมวลข้อมูลอัตโนมัติ	11,469.2
10. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	7,639.2
11. เฟอร์นิเจอร์และชิ้นส่วน	6,667.1
12. ผลิตภัณฑ์ยาง	5,523.4
13. เครื่องใช้สำหรับเดินทาง	4,851.3
14. สัมภาระรถกระป๋อง	4,399.9
15. ของเด็กเล่น	4,217.7
16. ฟิล์มลูกปืนและส่วนประกอบ	4,063.6
17. ส่วนประกอบและอุปกรณ์ประกอบ เครื่องเล่นแผ่นเสียงและวีดีโอ	3,743.1
18. สายไฟฟ้า สายเคเบิล และตัวนำไฟฟ้าอื่นที่หุ้มฉนวน	3,546.6
19. หลอดหรือท่อเหล็กและส่วนประกอบ	3,276.8
20. เครื่องทำความร้อนและเครื่องอื่นที่ให้ความร้อน	3,250.4

ตารางที่ 1.1 มูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม ปี 2532

หมายเหตุ ที่มา (1)

การวิจัยในที่นี้จะทำการศึกษาว่า อุตสาหกรรมการประกอบของไทยประเภทใดที่น่าจะจัดอยู่ในมินิแฟคตอรี โดยการตัดสินใจว่าจะเลือกลงทุนมินิแฟคตอรีให้เฉพาะเจาะจงกับอุตสาหกรรมประเภทใดนั้น จะต้องมีการพยากรณ์แนวโน้มตลาดส่งออกของผลิตภัณฑ์ประเภทนั้น ๆ ว่าอนาคตจะแจ่มใสหรือไม่อย่างไร นอกจากนั้นยังอาจจะต้องพิจารณาหลักเกณฑ์อื่นๆ ประกอบ อาทิ กฎหมาย ระเบียบข้อ บังคับต่าง ๆ ความสอดคล้องกันของแต่ละประเภทอุตสาหกรรมที่จะอยู่ในมินิแฟคตอรี หรือตัวแปรต่างๆ ที่จะมีผลต่ออุตสาหกรรมประเภทนั้นๆ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้การลงทุนมินิแฟคตอรีประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อประยุกต์ใช้การตัดสินใจทางเศรษฐมิติในวงการอุตสาหกรรม
2. เพื่อศึกษาหารูปแบบโครงการจัดสรรโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อม
3. เพื่อหาแนวทางในการลงทุนโครงการโรงงานจัดสรรอุตสาหกรรมขนาดย่อม
4. เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมการประกอบของประเทศ

ขอบเขตของงานวิจัย

1. เป็นการวิจัยสำหรับอุตสาหกรรมการประกอบขนาดย่อม
2. ใช้ข้อมูลการส่งออกเป็นหลักในการพิจารณา
3. เป็นการพยากรณ์ทางเศรษฐมิติ
4. ตัวแปรในการตัดสินใจขึ้นอยู่กับรูปแบบทางเศรษฐมิติ

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

1. ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ และเศรษฐมิติ
2. ศึกษารวบรวมข้อมูลของอุตสาหกรรมประกอบของประเทศ
3. ศึกษาหาตัวแปรหลักสำหรับการพยากรณ์ทางเศรษฐมิติ
4. จัดลำดับอุตสาหกรรมการประกอบเพื่อการส่งออก

5. คัดเลือกประเภทอุตสาหกรรม
6. ศึกษารูปแบบการลงทุน
7. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ
8. จัดทำรูปเล่มวิทยานิพนธ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

1. เพื่อนำรูปแบบเศรษฐกิจไปเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างระบบเศรษฐกิจ การวางแผน การพยากรณ์ และการวิเคราะห์ นโยบายการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม
2. เป็นแนวทางสำหรับการวิจัย พัฒนา ตลอดจน การวางแผนดำเนินงานอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่อง หรือเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมประเภทที่ศึกษา
3. เป็นการส่งเสริม และเปิดโอกาสให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมตลอดจนผู้ที่ต้องการลงทุนแต่มีงบประมาณที่จำกัดได้มีโอกาสก้าวหน้า และเติบโต เพื่อก้าวไปสู่อุตสาหกรรมขนาดกลาง และใหญ่ต่อไปในอนาคต
4. เป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้ภาครัฐบาลสามารถวางแผนรองรับความเจริญเติบโตของภาคอุตสาหกรรมในประเทศได้ อาทิ นโยบายส่งเสริมการลงทุน การจัดเตรียมระบบสาธารณูปโภค การตลาด การส่งออก
5. เป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจที่จะศึกษาเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในงานวิจัยด้านอื่นต่อไป